

Ako je možné, že Peter kráčal po vode. Veď to bol iba človek! To, že Ježiš kráčal po vode, to si povieme: „Aaaa však bol Boh! Tak to bola pre neho brnkačka!“ Ale do tohto vysvetlenia mi nezapadá Peter. Ako je možné, že on – jednoduchý človek ako aj ja – si spokojne kráčal po vode – aspoň tých prvých 5 minút? Veď to nie je možné!

Áno, presne tak – nie je to možné! Veď si len predstavte, že by niekto chcel kráčať po vode a v momente vystúpenia z loďky by sa neponoril do vody! Je to absurdné! Čo ho môže držať na vode? Nič! Nie, nie, nie – príliš rozprávkové! Ok, čo teda Petra držalo na vode? Drevené koly, zabité hlboko do dna jazera, na ktoré Peter stúpil, aby sa dostal bližšie k Ježišovi? Nič také tam nebolo, inak by na tie koly narážali loďou – to by sa po tých koloch spokojne rozbehli aj ostatní! Nie... tak čo ho potom držalo tam, kde sa mal zákonite podľa fyziky ponoriť? Bola to čisto duchovná sila, ktorá odignorovala fyzikálne zákony a urobila jednoduchú výnimku z pravidla – držala Petra na vode, hoci to bolo nemožné. Touto duchovnou silou vykonávajúcou takýto zázrak bola v Petrovom prípade dôvera – dôvera v Ježiša, v jeho moc, v jeho schopnosti: „Ak si to dokázal ty, Pane, daj, aby som to dokázal aj ja!“

A Ježiš neodpovedá: „Tak teraz sa hlboko nadýchni, sústreď sa na myšlienku ísť po vode, opakuj po mne mantry: „Rim rim, rim rim!“ alebo „Čáry máry“ a sústreď všetku svoju vnútornú kozmickú energiu do svojej pravej nody a vystúp ňou von z loďky. A...“ – nie nič také trápne, ako to často môžeme teraz počuť od všelijakých duchovných učiteľov, Ježiš nepovedal. On len jednoducho povedal: „Pod!“ Všetko je totiž možné tomu, kto verí. Prečo? Pretože Boh už dávno všetko pripravil tak, že sa čaká len na spúšťací manéver – a ním je dôvera a viera človeka. Akonáhle sa týmto manévrom otvára duša človeka pre nemožné, toto nemožné sa stáva možným prostredníctvom moci, ktorú má Boh v sebe v plnosti dokonalosti.

Žiť s Kristom znamená žiť na vode

Napísal Balek Robert

Pondelok, 08 August 2011 10:33

Preto každý chorý, ktorý uveril Ježišovu slovu: „Vstaň a chod!“ , hoci nemohol chodiť celý svoj život a on predsa len uveril, že to môže, pretože Ježiš to povedal, každý bol uzdravený, akonáhle začal konať tak, ako mu nariadil Ježiš. Jeho prvý krok viery otvoril jeho dušu a tým aj telo na obrovský prílív Božej moci, ktorá ho v tom momente celého uzdravila. Vždy však bolo potrebné vstúpiť do nemožného, do neznáma, urobiť niečo, čo proste nebolo možné. Presne tak ako Peter – nič sa nezmenilo navonok, Ježiš iba povedal: „Pod!“ Petra mohlo napadnúť: „Sa mu to ľahko hovorí, keď on už na tej vode stojí!“ Keby sa aspoň voda nejako zmenila, začala podivne žiariť, alebo sa premenila na nejakú nepohyblivú hmotu – stále to však bola normálna voda a stále to bolo príliš šialené a nemožné nastúpiť z loďky na vodu. „Veď je to nemožné!“ – čo odo mňa chce ten Ježiš? On si uvedomuje, že je to poriadna blbosť? Ale napriek všetkým týmto protestom v sebe v Petrovi nakoniec zvíťazila jeho horúca povaha, jeho zápal za Ježiša, jeho entuziazmus, jeho silná dôvera k Ježišovi a urobil prvý krok do nemožného – vystúpil z loďky na vodu. Bola potrebná poriadna viera, že sa nepreborí, ale voda, ktorá ho 30 rokov jeho života neudržala, ho tentoraz udrží! Prečo? Lebo to povedal Ježiš. A keď to povedal On, je to možné. A vstúpil na vodu. A voda neustúpila, držala jeho nohu! Uaaaau. Tak to je niečo! Druhá noha už išla ľahšie. A potom prvý krok, druhý... Jednoducho zakúsil silu splnenia nemožného.

Kým sa pozeral na Ježiša, jeho nadšenie a radosť a hlavne dôvera v splnenie nemožného boli silné. Nič ho totiž na vode nedržalo, jedine dôvera v Ježišovu moc a každý jeden krok bol zázrakom pre neho i pre ostatných, ktorí sa z loďky len pozerali, čo sa to deje... No zrazu Petrovu pozornosť zaujali vlny okolo Ježiša a tak sa pohľad presunul o trošku naľavo či napravo od neho. Peter si, pozerajúc na búrku vôkol seba, v tom momente uvedomil, že to, čo sa s ním deje, je ale fakt nemožné – On stojí na VODE! Už nevidel dôvod tohoto zázraku – Ježiša a jeho moc. Videl už iba zmietajúce sa vlny okolo neho a silný vietor no a takisto svoju neschopnosť chodiť po vode – veď on to nikdy nerobil, nikdy to nedokázal, prečo potom teraz áno? A o toto sa teda opierať nedá. Stratil pevnú oporu pre svoju vieru – Ježiša a jeho tvár a tým stratil pevnú „pôdu“ pod nohami – s ubúdajúcou vierou a dôverou v Ježiša začala slabnúť aj sila, držiaca ho nad vodou a on sa začal ponárať do vody. Stratiac z dohľadu Ježišovu tvár, stratil aj zázrak – nemožné sa opäť stalo nemožným – voda ho predsa nemohla udržať!

Ako často sa, Pane, podobám Petrovi!? Ty chceš podopierať svojou rukou zo spodu každý môj krok cez nestabilnú vodu a veľké búrky v mojom živote. Máš už pripravené nádherné zázraky, ktorými by si sa o mňa kráľovsky postaral, keby som ti začal naplno dôverovať a opieral sa plnosťou o teba. Každý môj krok by bol zázrakom – tvojím dôkazom tvojej existencie, starostlivosti a lásky. Život s Tebou by bol životom na vode, ktorá ma nijak nemôže udržať podľa našich ľudských predstáv a presvedčení. No predsa by to bol život plný prekvapení, plný šťastia a radosti, plný obdivu a úžasu nad Tvojou mocou, silou, krásou a láskou. Život v hlbokjej istote o tvojej vernosti a neustálej prítomnosti.

Prečo som ti vlastne prestal vo svojom živote presne takto dôverovať? Čo si mi, môj milovaný

Žiť s Kristom znamená žiť na vode

Napísal Balek Robert

Pondelok, 08 August 2011 10:33

Bože, urobil? Prečo tak často nie som schopný vykročiť zo svojej loďky mnou zabezpečenej istoty a vstúpiť do bláznovstva života na vode s Tebou? Čo ma priviazalo k loďke? Snažím sa nájsť niečo v svojej pamäti ale márne. Nenachádzam na tebe vinu, môj Pane! Tak čo ma teda drží? Zdravý rozum!? Áno, bude to zdravý rozum. Veď je to nemožné, aby som v tejto dobe žil svoj život tak, ako to chceš ty. Chýba mi Petrov entuziazmus, Petrova horúca hlava a jeho nadšenie, ktoré mu úplne vypli mozog a on ako malé dieťa naplno uveril, že Ježiš môže naozaj všetko, a vykročil ako šialenec z loďky do vody.

Ježišu, bojím sa, že celý môj život preletí ako vietor a ja nikdy nezakúsim napĺňanie zázrakov s každý mojím krokom. Bojím sa, že celý život prežijem vo svojej loďke a nikdy s tebou neprežijem dobrodružstvá dôvery, ktoré máš pre mňa pripravené. Bojím sa, že nikoho svojím životom nevyprovokujem, neoduševním uveriť Ti, že kvôli mne mnohí zostanú hniť celý život vo svojich loďkách často sa potápajúcich do hĺbky. Nie, ja nechcem takto žiť! Prosím, Ježiš, pomôž mojej nevere! Urob niečo! Vyprovokuj ma! Nech tu nezhnijem vo svojej nedôvere voči tebe. Nech predsa len uverím v splnenie nemožného a urobím ten prvý krok zo svojej loďky zabezpečeného mnou kontrolovaného spôsobu života a vstúpim do sveta, kde sa každú minútu nemožné stáva možným.

Veríš mi, alebo sa na dôveru iba hráš? Alebo ako sme cestovali na Ukrajinu

Nakoniec sa s vami podelím so skúsenosťou života na vode s Pánom, ktorá sa odohrala pred mnohými rokmi, keď som ešte chodieval ako vysokoškolák s mladými na misie na Ukrajinu robiť tábory pre deti a mladých cez leto. Po asi 4-roch rokoch spolupráce so saleziánami sme začali podobnú prípravu s mladými študentami na Šturáku v Mlynskej doline v Bratislave. Pripravovali sme sa na tábory v lete a to bližšie ku stredu Ukrajiny – asi 300 km ďalej od Zakarpattia, kde sme robili tábory so saleziánmi. V zime sme sa rozhodli navštíviť tie dedinky, kde sme mali prísť v lete a pripraviť trošku ľudí na leto. Nikto z nás nebol v tej časti Ukrajiny. A tak som si dopredu pripravil mapu Ukrajiny, aby sme reku nezablúdili. To som vtedy ešte netušil, že na Ukrajine neexistoval v tom čase žiadny systém značenia, tabúl a smerovníkov. Proste ste prišli na križovatku a mohli ste si tipovať, ktorou cestou by ste asi mali ísť, aby ste sa dostali tam, kam chcete ísť. Asi by strach premohol našu túžbu ísť tam, keby sme vedeli všetko, čo sa na tejto ceste udeje.

Keďže som z predošlých rokov dostatočne šťavnato počúval rôzne rozprávania o pôsobení veľkého množstva rôznych mafii na území Ukrajiny, okrem mapy som si naplánoval, že cez Ukrajinu MUSÍME ísť cez deň, aby sa v noci nebodaj nestalo, že nás kdesi zastaví mafia, všetkých vystrieľa a poberie, čo uvidí. To bola už druhá istota – moja druhá barlička, o ktorú sa opierala moja dôvera a istota, že všetko bude dobré. No a samozrejme – naplánoval som, že

uuurčite pôjdeme to vrchnou cestou cez Lvov, pretože je bezpečnejšia. Ten druhý variant bol príliš nebezpečný – južná cesta okolo Moldavských hraníc. Dupočul som sa, že moldavská mafia je omnoho surovejšia a nebezpečnejšia ako akákoľvek ukrajinská. Preto som nemal ani najmenšiu chuť stretnúť sa s ňou niekde na ceste a „porozprávať sa s nimi“. A tak som si okolo seba naukladal plno barličiek – mojich vlastných zabezpečení, ktorými moja viera v úspešnú misiu na Ukrajine rástla. Vedť som mal na zodpovednosti niekoľkých mladých ľudí, ktorých mi rodičia zverovali do rúk v dôvere.

A tak sme skoro ráno vyštartovali, aby sme pozbierali ľudí po celom Slovensku a prišli na ukrajinské hranice dostatočne skoro. Prišli sme okolo 12:00 – povedal som si, že to sa ešte dá. Mohlo ty byť trochu skôr ale... Pred nami bolo asi 5 áut – reku supeeer, to pôjde veľmi ľahúčko. A tak sme čakali – hodinu. A nič! Nepohli sme sa ani o centimeter! Za to všelijaké mercedesy, audi a bmw frndžali okolo nás sem a tam cez hranicu bez najmenších problémov. Neskôr nám vysvetlili, že je to ukrajinská mafia – ju musia prepúšťať, inak... vedť viete čo. A tak sme čakali dve hodiny. Možno mali obed... Tri hodiny... Štyri hodiny... Už som začínal byť veľmi nervózny. Ľudkovia moji – my sme tam čakali plných 7 hodín, kým slnko úplne nezapadlo a nenastala úplná tma. Boh sa rozhodol riskovať. Bolo to divné, nemožné a nepochopiteľné – stáť na hranici 7 hodín bez žiadneho posunu vpred. No ja som vedel, že Boh mi vyrazil z ruky moju prvú a najsilnejšiu barličku – istotu, že cez deň sa nám na Ukrajine nemôže nič stať. Zazmätkovať – vrátiť sa, ísť ďalší deň? To neprichádzalo do úvahy. A tak sme sa po 7 hodinách čakania konečne posunuli na hranicu. Začal som panikáriť – predstavoval som si, čo všetko sa môže s nami stať v noci na Ukrajine, ako nenájdeme nikoho, kto by nám poradil, či ideme správne, či sme nezablúdili, ako nás za tmy môžu kdesi mafiáni klofnúť, vystrieľať a ... no jednoducho kovbojka. Moja prílišná snaha všetko mať pod kontrolou a všetko mať zabezpečené utržila hlbokú ranu. Teraz chápem, že Boh chcel rozbiť moju loďku, ktorú som si postavil, aby ma donútil predsa len sa na tú vodu postaviť a kráčať po nej držaný jedine dôverou v Neho. Ja som však začal hysterčiť a zo strachu pred nebezpečenstvom zmiešaným so zodpovednosťou za životy mladých študentov, som začal odpovedať na hocijakú blbosť ostatným okolo svojím vrčaním – ako pes. A tak si ma dievčatá z našej skupiny zobrali bokom a povedali mi: „Počuj, Robert, my chápeme, že celá zodpovednosť tejto misie aj za nás je na tebe, ale vieš, čo keby si skúsil aspoň trošku – naozaj aspoň trošku – dôverovať Bohu, že on sa o všetko postará?“ A ja im na to: „Vám sa to ľahko povie: Dôveruj, dôveruj! Vy nie ste zodpovední, ale ja áno. Ak ma nezastrelia tu na Ukrajine tak ma zastrelia vaši rodičia, keď sa vrátim a oznámim im že vás mafia rozstrelala...“ Naozaj to nebola sranda... No nakoniec som sa trošku upokojil a povedal si: „Vedť ešte mám mapu a prvých možno 100 km cesty poznám... Pôjdeme tou hornou cestou a tam to cez tú noc možno nebude tak nebezpečné ako dolu pri Moldavii...“

No prvý škrť cez môj nový rozpočet Boh urobil hneď po tom, ako sme vyšli z colnice na Ukrajinu. Vchádzali sme na Ukrajinu ako do rozprávkovej zeme – pred nami ležala hustá hustá hmla. A viete si predstaviť, čo asi robí kombinácia hmly, nočných svetiel auta a snehom pokrytá cesta bez žiadneho posypu, čoho sa na Ukrajine jednoducho nedočkáte. Všetko okolo vás je biele – vidíte iba na dva-tri metre dopredu a nedá sa tak ľahko rozoznať okraj cesty – niet

žiadne značenie, žiadne kolíky, zvodidlá – nič. Spolu s jedným kňazom sme boli nalepení na prednom skle a pri rýchlosti asi 20 km/h sme napínali oči aby sme zistili, či sa cesta zakrivuje doľava alebo doprava alebo stále ešte ide rovno. V hmle a v zime to bolo proste skoro nemožné. Išli sme len na „Verím v Boha“ ako sa hovorí – tipovali si, že asi už teraz treba zabočiť a kam... Keby sme sa len trochu pomýlili – všetci vystúpiť z auta v tom mraze tlačiť auto z priekopy a možno sa to ani nepodarí – potom čakať na niekoho, kto vôbec pôjde touto cestou v noci a nebude sa báť zastaviť a pomôcť vytriahnuť auto... Takto sme mohli padať do priekop každých pár metrov a prísť na miesto tak možno o mesiac alebo vôbec... Boh mi podrazil nohy, proste som sa držal už iba na mojich barličkách - mapa a horná cesta cez Ľvov. No po asi pol hodine cesty sme naďabali na nejakú dedinku a keď som ju hľadal na mape, nemohol som ju nájsť na našej ceste. Viete kde som ju našiel? Ďaaaaleko ďaleko od naše cesty – zablúdili sme. Asi 10 km za hranicou sme nesprávne odbočili a asi pol hodinu sme šli nesprávnym smerom. Povedal som si: „Pane Bože, ty si asi robíš zo mňa srandu! Na prvých 10-tich km zablúdiť? Ved' to nedojdeme takto tých 500 km ani za mesiac, ak vôbec!“ A začal som mať reálny strach, že my tu na tejto Ukrajine reálne zablúdime, zamrzeme, alebo nás vystrieľajú mafiáni. S napoly hnevom a napoly strachom som od seba odhodil mapu a povedal: „Vraciame sa späť na hlavnú cestu.“ Boh mi vyrazil z ruky predposlednú barličku – mapu. Bol som bezmocný – nemal som sa o čo oprieť, aby som si bol ako tak istý, že na určené miesto dôjdeme, hoci tam nikto z nás nikdy v živote nebol. Zostávala posledná barlička – horná cesta.

Viete, ako som sa všemožne snažil, aby sme odbočili správne a dostali sa na túto vrchnú bezpečnejšiu cestu cez Ľvov? Oj... a napriek mojej snahe, Boh vyrazil aj poslednú barličku z mojej ruky, keď sme po asi hodine cesty zistili podľa dediniek na ceste, že veru nejdeme cestou ku Ľvovu ale cestou k moldavským hraniciam... A to ma naplnilo poslednou mierou strachu a zostal som ako obarený: „Bože, čo teraz? Zostal som úplne bez akýchkoľvek istôt, stratil som úplne kontrolu nad touto situáciou. Teraz už neexistuje nič, čo by ma upokojilo a dodalo mi akú takú istotu, že predsa len do cieľa prídeme a aj sa vrátíme späť... :) Vchádzame do nebezpečnej zóny bez možnosti nezablúdiť, bez možnosti sa niekoho spýtať na cestu o tretej štvrtj hodine v noci, bez ochrany proti mafiánom ukrajinským aj moldavským, v neustálej hnusnej hmle, bez posypu s letnými gumami na starej rozbitej škode favorit, ktorú nám požičali verbisti, ktorí sa na nej, ako som sa neskôr dozvedel, báli chodiť aj po slovenských cestách nieto ešte tak ďaleko a po ukrajinských rozbitých cestách. Bože, zostal som visieť vo vzduchu bez akejkoľvek istoty - všetko, o čo som sa opieral jednoducho zmizlo. Neostalo nič. Nič nič nič!“ Viete si to predstaviť? Nijaká garancia vašich životov. A stále sa napriek všetkému pohybujete vpred, no absolútne nevíete, kam, ako sa tam dostanete, a či vôbec živí, či zdraví. V tom momente beznádeje a strachu som prvý krát v živote z hĺbky srdca v tme okolo seba zavolať: „Bože, ak existuješ (chápete? Po 20 rokoch života s Bohom toto poviete...) – ak existuješ, potom si jediný, kto nám v tejto situácii môže pomôcť, pretože okrem teba niet už nikoho a ničoho, o koho by sme sa opreli. Jediné, čo mi zostáva, je dôverovať ti, že ty sa napriek všetkému o nás postaráš a vyvedieš nás z tejto situácie, zachrániš nás pred akýmkoľvek nebezpečenstvom a povedieš nás správnou cestou, aby sme neustále neblúdili a nestratili sa úplne.“

Po tejto modlitbe sa Pán začal starať excelentne ako to dokáže len On. Ako? On sám nahradil svojou mocou všetky moje barličky, o ktoré som sa opieral. Kedykoľvek, keď sme sa na križovatke bez žiadneho označenia len tak po modlitbe rozhodli ísť jednou z možných ciest a potrebovali sme sa po chvíli presvedčiť, či ideme správne, o druhej, o tretej v noci sme zrazu na kraji cesty pred nami videli kráčať človeka. Priam nemožné, chápete? Čo tam robili títo ľudia, vždy keď sme niekoho potrebovali, nechápem, no viem, že plnili vôľu nášho Otca na nebesiach, ktorý sa o nás staral. A tak sme sa vždy pristavili, otvorili okienko a spýtali sa, či ideme správne do... a nazvali mesto, kam sme sa potrebovali dostať. Neuveríte, ale bolo to tak – každý človek nám povedal len toto: „Áno, idete správne – len stále chodte priamo, priaaaamo! (rovno rovno)“ Keď to za túto jednu noc povedal už desiaty človek, ktorého sme takisto našli práve vtedy, keď sme to potrebovali: „Áno, áno, len priamo priaaaaamo!“, tak sme to už nevydržali a všetci sme vybuchli do obrovského smiechu. Samozrejme, ten človek našu reakciu nechápal, ale my sme vedeli, že Pán sa stará – odbočovali sme vždy správne. V tú noc sa heslom našej misie stalo: „Len priaaaamo priaaaaamo priiiiaaaaaamo!“

Hmla pred nami spôsobovala, že sme nestíhali dostatočne skoro reagovať na obrovské diery v ceste. Keby sme čo i len na jednu z týchto dier vošli kolesom – urve nám v tej rýchlosti nápravu a my zostaneme stáť bez možnosti zájsť do nejakého autoservisu – asi 70 km pred nami nejaká polorozpadnutá dedinka, za nami 50 km takisto nejaká dedinka a autá – tak asi jedno auto za deň a v noci... ešte horšie... Nijaká možnosť opraviť auto – teda mráz, zima, nedostatok jedla – smrť. Kruté! Chápete, ako sa Pán staral? Nikdy sme v tej hmle necestovali priamo po pravej strane cesty. Všetliako sme aj doľava aj doprava. No zázrakom bolo to, že akonáhle sa z hmly vynorila obrovská diera pred nami, vždy len tak prefrndžala popod nás presne v strede medzi kolesami. Od úľavy sme vydýchli a poďakovali Bohu. Takýchto dier sa z hmly v tú noc vynorilo niekoľko stoviek. Mali sme poriadne šťastie cestou tam i späť na Slovensko, pretože sa nám nič nestalo – diery nás obchádzali pravdepodobne tak ako im nakázal Pán. :)

Čo sa týka hmly, Pán sa po čase začal predvídať, asi štýlom: „Pozri, čo všetko dokážem!“ A teda v tej situácii to bolo ako balzam na dušu, to vám poviem... :) Hustá hmla sa v jednom momente zrazu zdvihla tak, že rozrážala strechu nášho auta – videli sme cestu krásne čisto, no bolo to ako letieť tesne pod oblakmi. Potom sa po čase a našom údive hmla premiestnila dolu tak, že sme videli všetko nad hmlou čisto a rozrážali hmlu akoby lietadlom, ktoré práve vychádza nad oblaky. Proste nádhera. S kňazom, s ktorým sme cestovali, sme sa len tak pozerali po sebe, krútili hlavami a nezdržali sa poznámok: „Tak toto je bomba, super! Ako je to možné! To som ešte nevidel!“ No to sme ešte nevedeli, že Pán chystá veľkolepé finále. Po určitom čase sa hmla stenčila a presunula do stredu tak, že sme ju rozrážali a videli aj nad hmlu aj pod hmlu. To už bolo fakt veľa na mňa. Toto som naozaj nikdy v živote nevidel a ani doteraz som to odvtedy nezažil. Pán sa jednoducho hral s hmlou. Nádherné zážitky, ktoré má Boh pripravené pre tých, ktorí sa mu predsa len napriek všetkému rozhodnú dôverovať.

V jednej dedinke asi okolo tretej v noci zrazu spoza jedného auta vybehlo asi 9 ročné dievčatko a bežalo smerom k nám a mávalo rukami na nás a niečo kričalo. Šofér – kňaz pozeral na mňa spýtavo, čo robiť. No viete, v tej situácii ma napadali všelijaké varianty – najhroznejší bol ten, že mafiáni prinútili dievčatko vybehnúť a zastaviť zahraničné auto a my si ich potom poddáme – všetkých vystrieme a ukradneme čo sa dá... V zlomku sekundy preletovali v mojej mysli všelijaké hrôzostrašné varianty, čo sa môže stať. Dostatočne silno ma vystrašili a tak som s vypúlenými očami na šoféra zavelil: „Ideme ďalej! Nezastavujeme!“ A tak sme dievčatko obišli a trielili ďalej. Možno naozaj potrebovalo pomoc, možno sme mali predsa len zastaviť a pomôcť... No bol som zodpovedný za všetkých v aute a to nebola len taká hra, všetko bolo možné – aj mafiáni skrytí za rohom. :)

Na ceste sme tam sme narazili na utrhnutú cestu – neskôr sme sa dozvedeli, že v tej oblasti boli veľké záplavy a strhlo niekoľko kilometrov cesty. A tak sme šli po hrbolcoch, kameňoch ako niekde v lese ledva 20km rýchlosťou. V jednom momente pred nami stála prekážka – veľký obrovský vrch, cez ktorý viedla jediná cesta – niečo ako u nás Branisko alebo Donovaly. Cesta ale šla priamo hore – nijaké zákruty. Ufff. Auto sme všetci tlačili svojou vierou a modlitbou dopredu. Keby sme prešmykli a zastavili, nemohli by sme pokračovať – znova sa vrátiť späť, rozbehnúť a znova hore. Takto sa to mohlo opakovať donekonečna. Cesta totiž nebola vôbec posypaná – bol to čistý sneh a ľad dokopy. No napriek nemožnosti – mali sme tuším letné gummy – Boh urobil nemožné možným a my sme celý ten vrch prešli bez jediného zastavenia či prešmyknutia. Zázrak! Jednoducho zázrak!

Keď sme obchádzali cestou Moldaviu – blízko bola rieka ako hranica s Ukrajinou, naraz mi hovorí šofér – kňaz – počuj, som tak unavený, že potrebujem, aby si ma vymenil. Nikde na ceste nikoho a tak sme zastavili, aby sme sa vymenili. Všade ticho až zrazu bolo počuť približujúce sa auto a vpredu pred nami svetlá, ktoré sa nebezpečne rýchlo približovali. No čo vás v takom momente napadne pri moldavských hraniciach? No... to je máfia! Utekajme! Rýchlo sme nasadli do auta a čo najrýchlejšie sme sa poberali z toho miesta. A auto oproti nám. Modlili sme sa ako diví, len aby to neboli mafiáni, len aby nás nezastavili a nevystrieliť, ako som o tom počul už niekoľkokrát... Pán sa postaral – auto v prostriedku noci nás iba obišlo. Nezastavilo. A tak ďalej a tak ďalej...

Musím povedať, že celé tie skoro dva týždne na Ukrajine tam a späť sme prežili iba vďaka Božej ochrane, starostlivosti a pomoci a v ovzduší našej spoločnej dôvery v Pána, že On sa predsa len postará, hoci my nevieme, ako. Keď som sa vrátil späť na Slovensko, naplno som naďalej prežíval túto dôveru a Jeho starostlivosť. No čo myslíte, koľko mi trvalo, než som sa opäť vrátil k predošlému spôsobu života? Rekordné dva týždne... Áno, áno... stačilo tak málo a ja som si znova našiel svoje milované barličky, ktoré mi Pán vytrhol z rúk a znova som si ich vzal do rúk. Znova som nahradil Pána a dôveru k nemu svojimi biednymi istotami a znova sa kontrola nad mojím životom vrátila do mojich rúk. Nesprávne ja viem, ale občas ma Pán znova

Žiť s Kristom znamená žiť na vode

Napísal Balek Robert

Pondelok, 08 August 2011 10:33

provokuje a stará sa vyhodíť mi z rúk tie barličky, no ja sa statočne držím. Áno, človek sa má starať o svoj život, zabezpečovať čo sa dá, no nie horúčkovite tak, aby zabúdal na svojho Stvoriteľa, na svojich blízkych. Aj keď sa staráš, nech napriek všetkému, čo sa stane s tvojimi barličkami, maj v srdci hlboké presvedčenie a dôveru k Nemu, že ti chce len to najlepšie. Často ťa bude vyzývať vyjsť zo svojej lodičky a vstúpiť na vodu v dôvere, že svojimi dlaňami bude podopierať každý tvoj krok. Neboj sa toho, ak ťa k tomu bude Pán pozývať. Stojí to za to, žiť život na vode, žiť život v úplnej dôvere iba v Neho a On sa ukáže vždy ako milujúci všemohúci Otec...

P. Robert Balek SVD